

Fényugár

Evangéliumi hitébresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Féléb Evangélikus Diakónusok Egyesülete. — Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fillér.

Örvendezzünk! Zsolt. 118: 24.

»Örvendezzünk?« — kérdezed. »Ma? Miért és minek? Mert az Ige parancsolja: »Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!«? Hisz sok mindent meg lehet tenni parancsóra, az igaz, de lehet-e parancsóra örülni? Most örülni, amikor sokkal könnyebb parancsolat lenne az, hogy »sírjatok!« Sírnyalót mindjárt találunk bőven, sírókat is, akikkel együtt sírhatunk. De örülöket, akikkel együtt örülhetünk, ha nekünk nincsen örömünk? Hol vannak az örülök? Nem, ma igazán nem az öröm ideje van és parancsóra nem lehet örvendezni.«

Hallom, amint előtör a szivedből ez a panasza és látom lehajtott fejedet. Mégis megismétlem az Ige szavát: »Ez a nap az, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vidadjunk ezen!«

Ha jól emlékszem, a múlt év egy forró nyári napján ez a vers volt a vezérgye. Már reggel rámköszöntött és titkos várakozással töltötte be a szívemet: vajon mi teszi majd ezt a napot olyan örvendetessé? Kedves levél? Jó hír? Váratlan, örvendetes esemény? Meglepetés? Es a nap telt úgy, mint a többi. Amikor délután bibliórára készültem, megint a reggeli Ige jutott legelőször eszembe, s először olyan csodálatosan gondoltam rá, mint egy be nem teljesedett ígéretre. De aztán elkezdett Isten beszélni a szívemmel. Megítelt engem. Leleplezett. Szégyenkezve láttam, hogy ha nekem valami rendkívüli kell ahhoz, hogy örvendezni tudjak akkor, én is ott tartok még, ahol a pogányok. Meglepetésnek, jó hírnek, örvendetes eseménynek mindenki tud örülni, az is, aki nem ismeri a Krisztust. Nincs benne semmi művészet. De az övítőtől többet vár az Úr. Nekik minden napot arra rendel, hogy örvendezzenek és vidadjanak azon.

Hiszen ő elmúlhatatlan és minden napra elég örömet szerzett nekünk, amikor megajándékozott szerelmes szent Fiával. Karácsony anygala »nagy örömet« hirdetett. Esaiás próféta »nagy öröm«-ről jövedült. (És. 9, 3.) Zakariás próféta azt kiáltotta Sion leányának: »Örülj nagyon!« S ha a gyerekek karácsonyra kapott babája el is kopik nyárra és elkopik benne felt örömük is, eltörök a repülőgép csavarja és szétrongyolódik a sok forgatásban a képeskönyv, mi nem ilyen ajándékot kaptunk: a mi ajándékunk, a Krisztus, minden nap új ajándék s a mi Benne nyert nagy örömünk minden nap új és minden nap nagyobb öröm.

Vannak az örömekek ellenségei. A nevük: bűn, nyomorúság, hontalanság, rabság, betegség, átok, halál, kárhozat. A mi Krisztusunk mindegyikkel megküzdött és mindegyiket legyőzte. Helyettük igazság, gazdagság, otthon, szabadság, gyógyulás, áldás, élet és üdvösség közelgetnek öbense felénk. Benne és nála mindegyik a miénk. Mindegyikük jóbarátságban van az örömmel. Velük szokott járni az öröm. Ha miénk Krisztus, miénk az öröm. Ma is, holnap is, azután is — időtlen időig, mindörökké.

Azóta tudom, hogy nem ünnepi, hanem mindennapi, de minden napot beragyogó Ige: »Ez a nap az, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vidadjunk ezen!«

»Ti is azért most ugyan szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a ti szívetek, és senki el nem veszi tőletek a ti örömöket.« (Ján. 16:22.) Szomorú emberekhez szól így az Úr Jézus. Tanítványai szomorúak voltak, mert készült elhagyni őket, hogy az Atyához menjen. Eltűnik a nap s ők itt maradnak e világ sötétjében. Ennek a világnak minden szomorúsága semmi ehhez az egyhez képest: Jézus itthagya őket, Istentől elhagyottan. Ebbe a sötét, fénytelen éjszakába sugárzik bele Jézus ígérete: »Újra meglátlak titeket.« Nem azt mondja: Ti megláttok engem — ez kevés volna —, hanem: En látlak meg titeket. En jövök el hozzátok, s akkor nem lesztek többé egyedül. Amikor az Úr a halálból újra életre támad és az a dicsőség, amely e világ alapjának letétele előtt az övé volt, ismét övé lesz, nem lesz hatalom, amely meggátolhatná, hogy újra éljőjön az övéihez. Mennyből a földre szabad az út az Úr számára. Jön az Örömhöz szenedő és szomorúszívű emberekhez: »Örülni fog a ti szívetek és senki el nem veszi tőletek a ti örömöket.«

Skovgaard-Petersen írja egyik könyvében: Tikkasztó, eső nélküli nyár után hegyipatakunk, amely emberemlékezet óta nem száradt ki, csaknem teljesen kiapadt. Ezáltal a folyamágy közepén sziklatömb vált láthatóvá a következő felírással: »Ha ismét megláttok, sírni fogtok.« Kétszáz évvel ezelőtt vésték a kőbe ezeket a szavakat, amikor szintén nagy szárazság és ennek nyomán éhínség támadt a vidéken. Jól tudták az akkor élők, hogy ha a sziklatömb ismét láthatóvá válik, éhséget és nyomorúságot jelent majd. Ha ismét megláttok, sírni fogtok! — Óh, milyen sokaknak lesz egyszer ilyen találkozások Jézussal: Ha ismét megláttok, sírni fogtok. Sírni eltékozolt életek miatt. Sírni, amikor rádöbentek, hányszor haladt el kérőszóval mellettetek Jézus. Sírni, mert hontalanokká lettetek. Millió és millió emberélet fölött évszázadokon keresztül áll Isten keze által vésvé az ítélet: Ha ismét megláttok, sírni fogtok!

Másként van Jézus tanítványainál. Jézus láttára szomorúságuk és minden bánatuk nyomtalanul tovatűnik. Örök öröm ékesíti fejüket.

★

Krisztushívó emberek ha terhet hordoznak, Istentől nyernek erőt és vigaszt. Ezért nem sujtja őket földre a bánat, ezért viselik erősebb szívvel azt.

Gyermekkoromban nyertem erőt mely benyomást. Boldog, derűs családi körünkből kérlelhetetlenül szakította ki legkisebb testvéremet a halál. Mindnyájunk napsugara volt, szüleink büszkesége, öröme. Es most — kicsiny sirhalom a temetőben. Édesapám csaknem összeropant a bánat alatt. Az élet pedig haladt tovább a maga útján. Apámnak, aki lelkész volt, végzetnie kellett tovább a mindennapi feladatokat. Szomorúság ülte meg lelkünket.

Egyik nap a villamoson jegykezelés közben a kalauz, édesapám mellett elhaladva, félhangosan ezt mondta:

»Ott, igen, ott lelsz te engem az élet forrásinál,
Óh, hogy örvend s vár a lelkem ily viszontlátásra már.«

A kalauz ismerte édesapámat és jár a bibliaórákra. Tudott az őt ért csapásról is. A nyíl az Úr kezéből jött és talált. Fény volt az éjszakában és mi is mindannyian éreztük ezt, amikor édesapám akkor este hazajött. Nem bántódtunk úgy, mint akiknek remény-ségük nincsen.

★

Szegényes padlásszobában öreg aszszony haldoklik. Ágya mellett ötven év körüli leánya áll. Vak. Az Úr szent vacsorájának kiszolgáltatása után a lelkész vigasztaló szóval akar hozzá fordulni, de az megelőzi: »Tisztelendő úr, ha már idelent a földön ilyen szép, milyen lesz egykor a mennyben!« Mi volt itt a szép? A szegényes padlásszoba? A vakság? Az árvaság? Nem! Mindezeket túl Jézus jelenléte.

★

Tüdővérzéssel feküdt egy fiatalember. Halál bélyege az arcán. Néhány évvel ezelőtt tanítványom volt és a sportolásban nagy eredményeket ért el. És most?...

»Hogyan érzed magad, édes fiam?« — kérdeztem. Amikor fáradt kezét kezembe véve simogattam, sápadt arcán csendesen peregtek alá a könnycsep-

pek: »Élni akarok, hiszen olyan fiatal vagyok még! Nem, nem akarok meghalni!«

Lelki szememmel halálbamenők sokaságát láttam. Meg kell halniok, pedig nem akarnak. Kapaszkodnak az élet után és az elvételük fölül. Hogyan segíthetnék rajtuk? A halál ellen orvosság nincsen. Es mégis van. A halál völgyén is átszeli, az elválás fájdalmát megkönnyíti Jézus jelenléte, a bűnbocsánat és az örökélet reménye.

Miért csak ősszel . . . ?

Szépségedet a király kívánja; hiszen urad ő, hódolj hát neki!
Zs. 42:12.

Virágoztak a jácintok. Gyönyörű volt az a dúsvirágú rózsaszín jácintágy egy öreg néni udvarán. A templomkert gondozóját nagy vágy fogta el, hogy ebből áttelepítsen oda, az Úr háza előtti kertbe is. Hadd ékesítse ez a szépség Isten házat és hirdesse az illat az Ő nagyságát! Nyíló virágokat, gyökereket kért, amit mindenestől át lehetne ültetni, jó nagy földlabdával, hogy a virág ne érezze meg — kárára — a változást. De a válasz az volt, hogy várni kell őszig, amíg elvirágzanak és leveleiket elhullatják. Akkor majd kiritkítják a hagymákat s a feleslegből lehet vinni, amennyit csak akarnak. A nyíló virágokat kár kiemelni helyükből. — Az öreg néninek lehet, hogy igaza volt ebben. Mindent csak a maga idejében lehet jól élvégezni. — De ez a kis eset az Úrnak arra a másik kertjére emlékeztetett, amelybe a lélek-virágok plántáltak át. Amint Kollósé 1:13-ban olvassuk: »... és átvitt az ő szerelmes fiának országába.« A mennyei kertész bizonyára ért ahhoz, hogy miként lehet tavaszi virág-pompában álló életet átültetni az Ő kertjébe. De mit felelnek a »széles út« mentén viruló kertek örei? Többnyire azt: »mire való ez a tékozlás?« Vagy: »várjunk őszig!« Az illat, szépség, virág és ifjúság maradjon a világé! Majd ősszel, a fölöslegből jut meg a templom kertjének is!

Eljön az élet ősze és csakugyan a templompadok megtelnek öregekkel és ráncos kezek kezdik sűrűbben nyitogatni a Bibliákat. A világ kertjeiben megüresedik a helyük. Oda talán éppen a fiak és unokák telepedtek le. De szépségük, ifjúságuk és kincseik ott nem az Urat szolgálják.

Miért, hogy mindig csak az ősz ad-juk az Úrnak, és miért csak azt, ami elvirágzott vagy kevésbé értékes? Ké a java, az eleje életünknek? Az emberi lélek egyetlen boldog és igazi helye csak az Úrnál van.
B. A. d. t.

Az Igére nézzünk!

Luther Márton azt mondja: »Szenvedéseink között azzal a hittel erősíthetjük magunkat, hogy a kétség és remény nem olyan nagy, min a vigasztalás és az ígélet. Tudnunk kell tehát, hogy soha nem lesz nyugalmunk ezen a földön, ha magunkra nézünk, hanem csak akkor, ha a kísértések közepette szemeinket a jelenvaló szenvedésről a vigasztalásra és ígéretekre emeljük. Akkor megtapasztaljuk, hogy igaz az, amit Krisztus mond: »Békeségetek lesz énbennem.« Ez a keresztény művészet, és ezt mindannyiunknak meg kell tanulnunk, hogy az Igét lássuk magasan minden nyomasztó gond és fájdalom fölött. Ezt a művészetet a test nem érti. Csak a jelenvaló világ szenvedését látja. Az is az ördög módszere, hogy az Igét eltakarja szemünk elől, hogy mást ne lássunk, csak nyomorúságot. De ne legyen ez így, mert az a keresztény, aki az érzései után igazodik, elveszti Krisztust.«

Ne bánkódjatok, mert az Úrnak öröme a ti erősségetek. Neh. 8:10.

★

Világosság támad fel az igazra, és az egyenesszivűekre öröm. Örüljétek igazak az Úrban. Zsolt. 97:11, 12.

★

Akik könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Zsolt. 126:5.

★

Minden rossz mögött, ami bennünket ér, valami jó rejtőzik.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Május 16. I. Pét. 2:11—20. Já.n. 16:16—23a. Ezs. 40:26—31. Zsolt. 100. A gögös emberi szív nem törődik azzal, hogy: »ő alkotott minket és nem magunk«. Járunk-kelünk a magunk útján, mintha nem is lenne úr és parancsoló felettünk. Mikor megcsal a gonosz világ, milyen jó megtapasztalunk: Ő szeret, az Ő népe, az Ő legelőinek juhái vagyunk. Kedvesek lesznek az Ő kapui — beme gyünk azokon hálaadó örvendéssel.

Május 17. Ef. 4:17—34. Ezs. 65:17—25. I. Pét. 5:1—4. Nemcsak a presbiterek, minden lelki gondozó vegyen utasítást, hogyan gondozhatja a nyáját szeretettel, példaadó étellel.

Május 18. Zsolt. 111:7. Csel. 20:32. Ef. 4:25—32. Róm. 8:18—25. I. Pét. 5:5—7. Az engedelmség a léleknek az a területe, mely teljesen megromlott, sőt hiányzik a természeti embernél. Ebben tehát különösképpen kell gyakorolnunk magunkat.

Május 19. I. Ján. 4:15—21. I. Ján. 4:7—14. I. Pét. 5:8—14. Legyünk józanok, nem tévesztvén szem elől a dicsőséges célt. A kételkedők, álmodozók könnyen a Sátán martalékául esnek.

Május 20. Csel. 17:22—33. Kol. 1:15—18. II. Pét. 1:1—2. A világ tele van félelemmel, békétlenséggel, de aki »drága hitet nyer«, megismeri Istent, a Megfeszítetten keresztül, az békességre jut.

Május 21. II. Kor. 5:14—21. I. Kor. 15:20—28. II. Pét. 1:3—11. Az ujjászületés után fejlődésnek indul bennük az isteni természet, de kifejlődéséhez a folytonos gyakorlás szükséges. A jutalom: az örökélet.

Május 22. Róm. 1:18—26a. Jel. 21:1—5. II. Pét. 1:12—21. Az apostol nagy szeretettel emlékezteti híveit az Úr tudományára. Mi is vigyázzunk egymásra s emlékeztessük egymást a hit dolgaira.

Május 23. Jak. 1:16—21. Ján. 16:5—15. Ezs. 40:10—13. 16. Zsolt. 98. A zsoltáríró örvendezik, hogy az Úr Megváltót ígért. Az ígéret beteljesült. Ujjongjon énekünk, harsogjanak kürtjeink. Ő velünk is van minden napon.

Május 24. Ef. 5:8—14. I. Tim. 3:16. II. Pét. 2:1—11. Mennyire félti az apostol híveit a tévtanoktól. Elrettentésükre felsorolja, hogy az Úr mindenkor büntette a tévelygőket. Ez a fekély napjainkban is felburjánzott. Az Ige ismerete a legjobb védelem ellene.

Május 25. Ján. 6:60—69. Csel. 16:16—25. II. Pét. 2:12—22. Az álpróféták az ősegyházba is belopták a pogány szertartások szabadosságait. Lelki göggel feléje helyezkedtek az igazságnak. A szektákat ma is a lelki gög jellemzi.

Május 26. Kol. 3:16—24. Lk. 19:29—40. II. Pét. 3:1—10. Az utolsó idők cáfolói az Úr világvégére szóló kijelentéseit igyekeznek kigúnyolni, cáfolni. Hogy az Úr késik az ítélettel, ebben is szerete rejlik — hiszen még sokan nem ismerik őt. Ő bizonyosan eljön, még pedig váratlanul.

Május 27. Mt. 21:12—17. I. Móz. 14:10—14. II. Pét. 3:11—18. Az ember büne a teremtett világot is megromtotta. Azért a megújulásnak erre is kell terjedni. A keresztyén reménységhez hozzá tartozik az új ég és új föld várasa.

Május 28. II. Tim. 2:8—13. I. Kor. 2:6—11. Ján. 14:1—6. A tanítványok nehezen váltak meg Uruktól. Az Úr szerete azzal vizgasztja, hogy elmegy, helyet készíteni nekik. — Helyet nekem és neked is. — Az út ehhez a helyhez: hinni a Megfeszítettben.

Május 29. I. Sám. 16:14—23. Jel. 4:2—11. Ján. 14:7—11. Az Atyához jutni csak a Fiún keresztül lehet. »Maradjatok énbennem« éljete az Ige szerint, ez a titka az Atyához jutásnak.

Május 30. Jak. 1:22—27. Ján. 16:23b—33. Ezs. 55:6—11. Ján. 14:12—14. A cél, hogy hasonlókká lehessünk Ő-hozzá. Azt tudjuk cselekedni, amit Ő cselekszik — kéréseink megegyeznek az Ő gondolataival. A mindennapi élet eseményeivel gyakorol Ő ebben minket.

Május 31. Mk. 1:35—39. Mk. 11:22—26. Ján. 14:15—24. Az Úr nagy szerete nem hagyta tanítványait magukra, megígérte a Szentlélek elküldését. A Szentlélek tanít meg az Úr beszédének megértésére és megtartására. Hogy az Urat szeretjük-e, annak próbája: Szeretjük-e az Ő parancsolatait megcselekedni.